

Вярата е нещо хубаво, стига да е градивна, не разрушителна.

Интервю на Envy с Nick Holmes от Paradise Lost

За Paradise Lost и 12-ия им пълнокръвен студийен шедьовър "Faith Divides Us – Death Unites Us". За естествения ход на еволюцията и завръщането към корените. За метафорите и интерпретациите. За вярата и смъртта. И, разбира се, за предстоящия втори концерт на британския квинтет в София. За всичко това (и още нещо) потърсихме вокалиста на Paradise Lost, мистър Nicholas John Arthur Holmes...

Metal Katehizis: Здравей, Nick! Как си?

Nick Holmes: Чудесно, благодаря! През последните няколко седмици се занимаваме единствено с рекламиране на новия ни албум – най-вече даваме интервюта като луди. Отделно от това се готвим и за предстоящото ни турне, което ще започне в края на октомври.

Да поговорим за новия албум на Paradise Lost. За мен това е един от най-разнообразните ви и богати на идеи записи, но в случая е по-важно какво мислиш ти по този въпрос.

Албумът е представителен за това, което представляват Paradise Lost в момента, но, реално погледнато, това заключение важи и за всеки от предишните ни записи. Лично според мен албумът не е разнообразен... но, от друга страна, зависи с какво го сравняваш. Ако визираш ранните ни записи или пък "Host" (1999) – да, в сравнение с тях "Faith Divides Us – Death Unites Us" е разнообразен. Иначе не е кой знае колко по-различен от последните ни две-три издания.

Повечето медии тръбят, че с "Faith Divides Us – Death Unites Us" се "завръщате към корените си", но някак си не мога да се съглася с подобно твърдение... или поне не напълно, тъй като в песните от албума могат да се чуят и тонове нови за музиката ви елементи. Прав ли съм?

През последните пет години и аз, и колегите ми в групата свикнахме с тези постоянни подмятания за завръщането към корените ни – поне покрай последните ни три албума е така. Действително, има доста олд-скуул похвати в новите ни песни, както и елементи, познати от ранните ни записи, но като цяло става дума за комбинация от два подхода при композирането на песните ни – стар и нов, съвременен. Просто вършим това, което правим от край време, използвайки похватите на настоящето.

Хвърляйки "поглед" назад, към цялото ви творчество, категорично можем да заявим, че и в 12-те албума на Paradise Lost ставаме свидетели на постоянна еволюция. Целенасочено ли се стремите към това развитие в музиката ви или нещата просто се получават от само себе си?

Всичко става от само себе си, категорично. Това важи за всеки човек, занимаващ се с изкуство, без значение от формата – идеите и уменията ти се развиват постепенно и най-вече естествено. Невъзможно е да се развиеш и напреднеш по график, по предварително набелязан план – в противен случай щеше да има формула на успеха. Всеки наш албум е различен именно поради тази причина – защото отразява нивото на развитие на Paradise Lost към момента на създаването му.

Ясно. Да се върнем на темата за "Faith Divides Us – Death Unites Us". Каква е идеята на заглавието? Предполагам, че не трябва да го възприемаме твърде буквално ("Вярата ни разделя – смъртта ни събира")...

Заглавието дойде от едноименната песен – хареса ни самата фраза и решихме да я използваме като обединяваща за целия албум. А смисълът е ясен, макар и не еднозначен... От една страна, всички се раждаме, а след това умираме, без изключения. Това ни обединява. От друга страна обаче, има хора, готови да убиват в името на вярата си – дотолкова са заслепени от нея. Крайният резултат отново е смъртта, но предизвикана по един изключително нелеп и глупав начин. В този смисъл, вярата ни разделя. Не, че имам нещо против нея – напротив, вярата е нещо хубаво, стига да е гравивна, не разрушителна.

А какво ви привлече в обложката? Доколкото знам, изображението е дело на немския гравьор от XVI век Ханс Холбайн и представя мотив от т. нар. Танци на смъртта (Danse Macabre), нали?

Точно така. Всички в групата си падаме доста по подобен род гравюри от Средновековието – прости, ясни, черно-бели... Отдавна искаме да използваме някоя от тях за обложка на наш албум и ето, че подходящият момент настъпи.

Що се отнася до музиката в диска, едното от нещата, правещи моментално впечатление, е чудесната работа, свършена от шведа Peter Damin на барабаните. Защо не го привлечохте за постоянен член на групата на мястото на напусналия ви Jeff Singer?

Защото никога не сме имали подобно намерение. Peter бе нает само и единствено за студийните записи за албума. Дойде в студиото ("Fascination Street Studios" в Йорекбу, Швеция – б.а.), прекара с нас точно три дни, свърши си работата и си тръгна. Не сме се виждали оттогава.

А как се стигна до последвалия избор на сънародника му Adrian Erlandsson (екс-Cradle of Filth и At the Gates) за титулярен нов барабанист на Paradise Lost?

Adrian се яви на прослушване непосредствено преди да влезем в студиото. Веднага го харесахме и одобрихме, но вече бяхме наели Peter за записите на албума, така че оставихме на Adrian време да научи песните на Paradise Lost – и старите, и новите, за да може да бъде пълноценна част от групата на предстоящите ни концерти.

Добре, ситуацията с палките като че ли е изяснена... Ами китарите? В повечето песни от "Faith Divides Us – Death Unites Us" сътвореното от Gregor Mackintosh звучи доста олд-скуул, съвсем в духа на записите ви от началото на 90-те. Имаш ли представа какво го е вдъхновило за този обратен завой?

Подозирам, че Greg просто преоткри удоволствието от свиренето. В един период китарата като че ли му беше писнала, образно казано, но през последните години той сякаш си спомни тръпката от времето, когато започвахме, и отново започна да свири с онзи хъс от първите ни албуми. Като цяло, Paradise Lost винаги е била група, чиято музика е движена и ръководена именно от соло китарата – това личи най-вече в първите и в последните ни издания, така че е нормално да правиш връзка между двата периода. Освен това, подобни сравнения ме устройват напълно – имам предвид сравнения с нас самите. Винаги ще бъда доволен от свършената от Paradise Lost работа, стига хората да продължават да ни оприличават на създаденото от нас, а не на други групи.

Какво те вдъхнови за текстовете ти този път? Какво се крие зад думите и историите, разказани във "Faith Divides Us - Death Unites Us"?

Нищо. Текстовете са просто един от многото пластове в песните ни. Целта ми винаги е била да подбера подходящи думи и изрази за конкретен пасаж, бил той куплет или припев, и да изразя настроението, заложено от китарните партии и рифовете. Никога не съм си падал по дълбокомислени словоизлияния, нито по разказване на истории. Понякога в текстовете ми има идея, друг път са тотално безсмислени – важното е да паснат на музиката и да предадат правилно усещанията от нея. А дали и как ще бъде разбран – това зависи от конкретния слушател. Всеки е свободен да интерпретира написаното от мен по свой собствен начин. Като цяло, предпочитам да се изразявам загадъчно, неясно и метафорично, но като цяло текстовете ми са свързани с реалния живот.

На същия принцип ли решаваш кога да пееш агресивно, кога – спокойно, и кога да комбинираш двата типа вокали в дадено парче?

Да – всичко зависи от конкретния пасаж в конкретната песен. Все едно гледаш филм – би било нелепо да сложиш някоя нежна мелодийка на батална сцена. По същия начин стоят нещата и при стила ми на пеене – агресивните рифове ме предразполагат към агресивни вокали, по-акустичните китарни партии ме карат да пея меко и чисто и т.н. Никога не съм се замислял как трябва да звучи гласът ми – просто ми идва отвътре, в зависимост от музиката.

Като изключим появата на новия ви албум в края на септември, друга добра новина за нас, българите, е обявяването на ваш концерт в София на 4 декември. Това ще е и единствената ви изява на Балканите от предстоящото ви турне. Защо?

Нямам представа. Планирането на турнетата ни изобщо не минава през нас – всички решения се взимат от букинг агента ни ("Helter Skelter Music Agency" – б.а.). В конкретния случай няма да свирим и в Португалия, Финландия и... Така се е получило, не знам защо. Вероятно държавите, които няма да посетим сега, ще бъдат включени в разписанието на следващото ни турне.

Какво възнамерявате да свирите по време на концертите от този тур – главно нов материал или ще наблегнете на стари класики?

И двете, макар да е ясно, че турнето се организира по повод издаването на "Faith Divides Us – Death Unites Us", ето защо възнамеряваме да свирим 5 или 6 песни от него по време на концертите. Не изпитваме нужда да подготвяме специален сетлист с хитове, тъй като сме на мнение, че новият ни албум е наистина добър и заслужава да бъде изпълняван на живо, но със сигурност ще предложим на публиката и солидна доза от по-старите ни парчета.

Колко време ще траят изявите ви, включително и тази в София?

Около час и половина.

А как се спряхте на Samael за подгрываща група за турнето ви?

Искахме да ни придружава утвърдена формация с фенове във всички европейски държави. Ето защо първите концерти от турнето ни – тези в Англия – ще бъдат откривани от Katatonia, а останалите, включително и този в България – от Samael.

Декемврийското шоу в София ще е второ посещение в България и за Samael, и за вас. Спомняш ли си нещо от първата ви визита в столицата ни?

Нищо конкретно – само откъслечни епизоди. Сигурно бих могъл да опресня паметта си, ако някой ми помогне, но точно в момента в главата ми е пълна каша покрай всичките тези интервюта и едва ли ще мога да дам кой знае колко смислен отговор.

Важното е, че отговорът ти бе откровен. За финал имаш думата за пожелания и призиви към всички български фенове на Paradise Lost.

Хвърляйте по едно око на MySpace профила ни (myspace.com/paradiselostuk) – вече качихме няколко песни от "Faith Divides Us – Death Unites Us", ще сложим и още. Естествено, ще се радваме да си купите новия ни албум и особено специалното му издание – със сигурност няма да съжалявате. И, разбира се, очаквам да се видим скоро в София!

Би ли казал нещо повече за това специално издание на албума, моля те?

Ще има две допълнителни парчета, за чиито записи ползвахме услугите на оркестър. Художественото оформление също ще е доста по-различно от това на стандартния тираж на диска.

Говорейки за специални издания, в паметта ми изплува информация за предстояща книга за Paradise Lost, озаглавена "No Celebration". Ще я дочакаме ли скоро?

За момента тази идея е замразена. От няколко месеца се занимаваме само с новия албум и не ни е оставало време да мислим за книгата. Издателството, което прояви интерес към публикуването ѝ навремето ("Essential Works"), също не ни е търсило по този въпрос отдавна, така че наистина не знам кога и дали изобщо книгата ще стане реалност (повече информация за проекта ще откриете на адрес paradiselostbook.com – б.а.).

Е, ще видим... Благодаря ти за този разговор! Нещо да добавиш?

Не, като че ли изяснихме всичко. Благодаря за проявения интерес към Paradise Lost. Ще се видим през декември!

